

Vores Herres minde

Vores Herres minde

For omkring 3.600 år siden blev Israel pålagt at tage blodet fra påskelammet og smøre det på dørstolperne i deres huse – derefter skulle de gå indenfor og blive der resten af natten. Instruktionerne til israelitterne var klare og lette at følge.

Det samme skete for os, da vi tog imod Jesus som vores personlige frelser og symbolsk smurte blodet på dørstolperne i vores hjerter. Det var begyndelsen på vores rejse.

PÅSKENATTEN

Den nat, efter at påskelammet var blevet slagtet, og blodet var blevet smurt på dørstolperne på deres huse, gik israelitterne ind i deres hjem og lukkede døren. De skulle nu spise påskelammet, efter at det var blevet stegt, og alle var forenet som en familie i denne opgave. De illustrerede, hvordan brødrene i denne nat i evangelietiden drages sammen af Guds Lam, og mens de er under blodet, spiser de af lammet og tilegner sig fortjenesten af hans offer. Vi mindes Salme 133, der siger: "Se, hvor godt og hvor dejligt det er, når brødre bor sammen i enighed!" (Salme 133:1). Israel var samlet den nat i hellig, lykkelig og fredelig fællesskab i deres familier.

Den vigtigste del af denne ceremoni var at sprænge blodet på dørstolperne i husene. Det symboliserede at blive frelst ved blodet, som er grundlaget for alt kristent liv. Jesus, som "personligt bar vores synder i sit eget legeme på korset" (1 Peter 2:24), er det

påskelam, hvis blod blev udgydt for at frelse os. (1 Peter 1:19). Jesus blev gjort til "synd for os, som ikke kendte til synd, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham". (2 Korinther 5:21). Mens Jesus var på jorden, var han særlig opmærksom på de lidende, de fattige, de blinde, de lemlæstede og de spedalske. Hele menneskeheden er modtagere af fordelene fra genløsningsbetalingen, uanset deres stilling i livet. Lammets blod gør det muligt for os at få forbindelse til Gud og til hinanden. Han er centrum for enheden.

BEHOVET FOR AT SAMLES

Jesus sagde: "Hvor to eller tre er samlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem." (Mattæus 18:20). Vi samles af Helligånden, og Kristus er årsagen til vores møde. Sådanne sammenkomster er kendetegnet ved hellighed. Helligånden kan kun samle os til Kristus. Den kan ikke samle os til et navn, en forordning, et system eller en forening, men kun til den herliggjorte Kristus i himlen. Det er en "lille hjord", der samles. Jesus sagde: "Hvis en mand elsker mig, vil han holde mine ord." (Lukas 12:32; Johannes 14:23). Beviset på vores kærlighed til Jesus og til Gud er, at vi gør de ting, han befaler os at gøre i sit ord. De, der giver sig selv til Gud og følger Kristus, bør ikke længere ønske at gøre deres egen vilje, som forstyrrer det arbejde, Gud udfører i os.

På den oprindelige påskenat, da alle Israels familier var samlet i deres hjem, samledes de omkring et stegt lam – et lam, der var blevet udsat for ildens virkning. Instruktionerne i 2. Mosebog 12:8-9 er meget eksplicitte: "De skal spise kødet den nat, stegt med

ild, og usyret brød; og med bitre urter skal de spise det. I må ikke spise det rått eller kogt i vand, men stegt med ild, med hovedet, benene og indvoldene.”

Det stegte lam illustrerer, hvordan Jesus, det sande påskelam, underkastede sig ildens virkning – ”ildprøver” i de tre og et halvt år, hans tjeneste varede. Dette var en så vigtig del af illustrationen, at Israel blev pålagt ikke at spise det rått eller gennemvædet med vand.

FJERNELSE AF SURDEJ

Instruktionerne for at spise påskelammet gælder også for vores deltagelse i det større påskelam. Israelitterne skulle spise det med usyret brød. Surdej er et symbol på ondskab og synd. Det bruges aldrig i Guds ord til at symbolisere det, der er rent, helligt eller godt. Den fest, som Israel skulle holde i forbindelse med påsken, blev kaldt de usyrede brøds fest. Som 2. Mosebog 12:15 instruerede Israel: "I skal spise usyret brød i syv dage; allerede den første dag skal I fjerne surdej fra jeres huse."

Dette skulle illustrere Israels adskillelse fra synden. Apostlen Paulus siger til os: "Rens derfor den gamle surdej ud." (1 Korinther 5:7). Paulus siger ikke: "Prøv at rense den gamle surdej ud." Han er snarere positiv og siger: "Gør det." Vores kød kan forstyrre et sådant program. Dette erkendte apostlen, da han skrev: "Jeg vil gerne gøre det rette, men jeg kan ikke. Jeg vil gerne gøre det gode, men jeg gør det ikke. Jeg vil ikke gøre det forkerte, men jeg gør det alligevel. Men hvis jeg gør det, jeg ikke vil, er det ikke mig, der gør det forkerte, men synden, der bor i mig. Så jeg finder

denne lov i kraft: Selvom jeg vil gøre det gode, er det onde lige ved siden af mig." (Romerne 7:19-21). Vi må dog gøre alt, hvad vi kan, for at fjerne synd og ondskab.

Israel skulle gøre dette i syv dage. Syv symboliserer fuldkommenhed. Den kristne skal lægge det ondt v e og leve i hellighed. Gud kan ikke tolerere ondskab i tanke, ord eller handling. Som apostlen Johannes minder os om, når han taler om Gud: "Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham, og vandrer i mørket, lyver vi og lever ikke efter sandheden." (1 Johannes 1:6). Senere sagde han : "Hvis vi siger, at vi ikke har synd, bedrager vi os selv, og sandheden er ikke i os" (1 Johannes 1:8). Kødet fortsætter med at gøre sig gældende, men ved Guds hjælpende nåde kan vi holde det i skak. Johannes fortsætter: "Hvis vi bekender vores synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vores synder og renser os fra al uretfærdighed" (1 Johannes 1:9).

Mange gange bliver vi taget på sengen og siger eller gør noget forkert. I sådanne tilfælde må vi straks søge vores Forsvarer, som Johannes minder os om: »Dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en Forsvarer hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.« (1 Johannes 2:1). Det nye sind, der udvikles, søger fuldkommenhed. Men den enkelte kristne kan ikke være fuldkommen, før han eller hun modtager et fuldkomment nyt legeme. Som Johannes siger: "Vi ved, at den, der er født [avlet] af Gud, ikke synder." (1 Johannes 5:18). Johannes fortæller os, at de, der er avlet af Gud, ikke

synder med vilje. De har ingen sympati for synd. De renser ud i den gamle surdej.

AT SPISE PÅSKELAMMET

Israelitterne blev ikke frelst ved at spise usyret brød, men ved påskelammets blod. Ligeledes bliver den kristne ikke frelst ved praktisk hellighed, men ved Jesu blod. Men enhver, der fortsætter i ondskab og synd, enten i praksis eller i princippet, vil ikke have ægte fællesskab med Jesus og vil ikke nyde hans frelse. De, der modtager fordelene ved genløsningsbetalingen og tilhører Guds forsamling, skal være hellige, men de skal erkende, at deres frelse er af nåde og ikke af deres hellighed.

DE BITRE URTER

Påskelammet skulle spises med bitre urter. Disse repræsenterer Herrens folks bitre oplevelser, som er relateret til Jesu oplevelser, som repræsenteres i det stegte lam. "Hvis vi lider [med ham], skal vi også regere med ham." (2 Tim 2:12). "Vi må gennem mange trængsler gå ind i Guds rige." (Apostlenes Gerninger 14:22). Det blev profeteret om Jesus: "Han blev såret for vores overtrædelser, han blev knust for vores misgerninger; straffen for vores fred var på ham, og ved hans sår er vi blevet helbredt." (Esajas 53:5). Vi bliver ikke helbredt ved vores egen hellighed.

Apostlen Paulus siger om tabernaklets ofre: "Derfor led Jesus også uden for porten, for at han kunne hellige folket med sit eget blod (. Lad os derfor gå ud til ham uden for lejren og bære hans smæle."

(Hebræerne 13:12,13). Derfor må vi spise det stegte lam med bitre urter af prøvelser og trængsler.

Med Guds hjælp er vi i stand til at korsfæste vores kød (Galaterbrevet 5:24). Ligesom apostlen Paulus forsøger vi at disciplinere vores kroppe (1 Korintherbrevet 9:27). Dette må vi gøre for at kunne høre ordene: "Godt gjort, du gode og trofaste tjener." Mattæus 25:21

Da Israel spiste af lammet, var de forberedte på en rejse. De var klar til at forlade Egypten. Aldrig mere skulle de omgås egypterne. De skulle spise i hast, med staven i hånden. Alt dette symboliserede, hvordan vores liv skal præges af vores fremtidige skæbne som medarvinger med Kristus i hans fremtidige rige. Staven symboliserede vores afhængighed, vores tillid til Gud på rejsen. Alt dette blev muligt ved Lammets blod. Ligesom Gud har forenet os gennem Kristus, vil han også lede os på vores rejse til det forjættede land, det himmelske Kana'an.

"TIL MINDE OM MIG"

Det er verdens skik at mindes sine heltes og store personers fødselsdage, mens tidspunktet og omstændighederne for deres død som regel er glemt. Den vigtigste årsag til dette er sandsynligvis, at de bedrifter, der gør dem store, er begrænset til den tid, hvor de lever, mens døden bringer deres karriere til ende. Men med Jesus er denne rækkefølge omvendt. Det er sandt, at hans fødsel hvert år mindes af millioner af mennesker, men hans specifikke anvisninger var, at hans tilhængere skulle mindes

hans død. Han efterlod ingen instrukser vedrørende fejringen af hans fødsel.

Det var naturligvis afgørende, at Jesus blev født ind i verden som menneske for at være den faldne menneskeheds Frelser, men det var hans død, der bragte forløsningen. Mesterens første komme blev opfyldt ved hans død. Hans liv var inspirerende; hans lære havde vidtrækkende virkninger på menneskers adfærd; hans mirakler var en velsignelse for dem, der nød godt af dem; hans profetier gav et nøjagtigt forvarsel om mange af tidens fremtrædende begivenheder; men hans mission på jorden ville i vid udstrækning have været forgæves, hvis det ikke havde været for hans død. Alle andre menneskers bedrifter er blevet afbrudt af døden, men Mesterens tjeneste nåede sin største effektivitet gennem døden.

Dette er uden tvivl grunden til, at det er Guds vilje, at hans folk skal mindes Jesu død. Det er af afgørende betydning, at vi altid holder os for øje, at Jesu død var nødvendig, og at det kun er på grund af den, at vi nu har det privilegium at nyde det håb om liv gennem ham. Det er vigtigt, at vi som Mesterens tilhængere husker hans død, fordi Skriften opfordrer os til at dø med ham. Som med Jesus, så også med kristne, fuldendes deres tjeneste først sejrrigt, når de trofast har fuldført deres offer, selv til døden. Åbenbaringen 2:10

BETYDELIGE DAGE

De sidste dage af Jesu jordiske liv var betydningsfulde. Mens han forstod betydningen af begivenhederne, som fulgte hurtigt efter hinanden,

var hans disciple i vid udstrækning ude af stand til at forstå deres betydning. Israel var fuldstændig blind for det faktum, at den vigtigste historie gennem alle tider blev skrevet i Judæa. Det var i løbet af disse dramatiske dage, at Jesus red gennem portene til byen Jerusalem og præsenterede sig for Israel som deres forudsagte konge og Messias.

Derefter drev han pengevekslere ud af templet. Hans disciple spurgte ham på Olivenbjerget om tegnene på hans genkomst og tidens ende (Mattæus 24:2-3). Han fejrede påskemåltidet med sine disciple i det øverste rum. Judas forhandlede sig frem til at forråde ham til hans fjenders onde hænder. Der var den smertelige scene i Getsemane Have ( ); det efterfølgende forræderi; retssagen for ypperstepræsten; Peters fornægtelse; retssagen for Pilatus og Herodes; piskningen; hånene; og til sidst korsfæstelsen. Det var disse begivenheder, der prægede de sidste dage for menneskehedens mest ædle velgører. For disciplene betød de først store forhåbninger, derefter forvirring og til sidst bitter skuffelse. For mange af jøderne var disse begivenheder blot den naturlige konsekvens af en falsk prætenders vildledte bestræbelser på at blive accepteret som Israels lovede Messias, og som blev behandlet korrekt af datidens "legitime" herskere. Kun Jesus forstod, hvad der foregik, og hans viden bidrog til hans evne til at udholde retssagen og fuldføre det arbejde, som hans himmelske Fader havde givet ham at udføre.

MESSEJEN FORAGTET

Jesus havde aldrig været populær blandt de skriftkloge og farisæerne. Enkelte blandt dem havde været imponerede over hans opførsel og lære, men som gruppe havde de været fjendtligt indstillet over for ham fra begyndelsen af hans uselviske tjeneste og havde aldrig forpasset en lejlighed til at gøre, hvad de kunne, for at vende folket imod ham. Men mange af de almindelige mennesker tænkte selv. De kunne lide de nådige ord, som Mesteren talte, og var enige om, at "aldrig har et menneske talt som dette menneske". Johannes 7:46

Endnu mere overbevisende for det jødiske folk var de mange mirakler, som Mesteren udførte. Disse velgerninger skabte en tankegang, som afspejles i ordene fra den blinde mand, der var blevet helbredt. Han antydede, at han ikke forstod alt, hvad de store velsignelser, han havde modtaget, indebar, men han vidste, at han, der engang var blind, nu kunne se. (Johannes 9:25). Mange andre havde været blinde, og nu kunne også de se. Desuden var der spedalske, der var blevet rensede; lamme, der var blevet sat i stand til at gå; mange, der var blevet befriet fra onde ånder; og døde, der var blevet oprejst til live igen.

Måske var det kun meget få af disse, der var i stand til at forstå meget af det, som Mesteren lærte, men de vidste, at han havde velsignet dem, og deres slægtninge og venner vidste det. Derfor var et ganske betydeligt antal i Israel positivt indstillet over for Jesus og lod sig ikke så let påvirke af de skriftkloge og farisæerne til at deltage i et forsøg på at tage hans liv. Frem for alt var han overskygget af sin himmelske

Faders forsynende omsorg, som forhindrede hans fjender i at gennemføre deres onde planer mod ham, indtil tiden var inde til, at hans offer kunne fuldbyrdes.

DISIPLERNE OVERBEVIST

I mellemtiden, mens Jesus gik omkring og gjorde godt og forkyndte evangeliet om riget, blev hans disciple mere og mere overbeviste om hans position i Guds plan. Da han først kaldte dem til at følge ham, troede de, at han var den lovede Messias. Men da de var vidne til hans mirakler, lyttede til hans taler til folket og sad ved hans fødder og sugede mere og mere af ånden og dybden i hans nådige ord til sig, må deres tillid være blevet krystalliseret. Det var ikke underligt, at Peter udtrykte sin vilje til at dø for sin Mester.

Disciplene var imidlertid naturlige mennesker, endnu ikke født af Helligånden, og derfor var de ikke forberedte på, at deres Messias', deres Herres, tjeneste så pludseligt skulle afsluttes. Selv Jesu antydning, som i det mindste kunne have advaret dem til en vis grad om, hvad de kunne forvente, fremkaldte en kraftig protest fra Peter: "Det være langt fra dig, Herre." (Mattæus 16:22). Jesu svar til Peter ved denne lejlighed indeholdt en dyb mening, som kun kan forstås og værdsættes af dem, der er født af Ånden. Han sagde: "Den, der vil redde sit liv, skal miste det, og den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det." Mattæus 16:25

Hvor mærkeligt må dette have lydt for disciplene! Det lyder stadig mærkeligt for dem, der ikke er blevet indviet af Helligånden i hemmelighederne bag den himmelske Faders frelsesplan. Hvordan kunne nogen

overhovedet redde sit liv ved at miste det? Jesus gjorde det ved at miste eller opgive sit jordiske liv i offer. I opstandelsen blev han belønnet med guddommeligt liv. Hans offer var frivilligt, men da han først frivilligt var indgået denne offerpagt, ville hans tilbagebetaling have betydet evig død. Således reddede han sit liv ved trofast at fuldføre sit offer, selv til døden.

Ved at miste sit liv i offer gav Jesus også hele Adams slægt mulighed for frelse. Det er ikke underligt, at et så fremtrædende og vigtigt træk ved den guddommelige ordening, som er så forskelligt fra den faldne menneskelige visdoms kurs, skal mindes af Guds folk! De praktiske og inspirerende aspekter af Mesterens død er i sig selv tilstrækkelig grund til at mindes begivenheden. I denne henseende var hans død en praktisk udmøntning af princippet om guddommelig kærlighed, en illustration af, hvad kærlighed bør og vil gøre i vores liv, hvis vi ligesom Jesus lader os styre af den. Hvis vi skal være som ham, må vi også give vores liv – motiveret af den samme kærlighed, der fik ham til at miste sit liv for andre. Vi må dog aldrig glemme det vigtigere aspekt af Mesterens død som menneskets Forløser, nemlig genløsningsbetalingen.

HYLDET SOM KONGE

Senere, efter at Helligånden var kommet over de ventende disciple på pinsedagen, forstod de disse ting, som de før da havde været fuldstændig ude af stand til at begribe. Men selv om de ikke forstod alt, hvad Mesteren fortalte dem, fortsatte de med at følge ham. De adlød hans instrukser ved at kontakte en af

hans venner og skaffede sig et ungt æsel, og på det red Jesus triumferende ind i Jerusalem som Israels konge.

Disciplene troede, at Jesus var Israels konge, og de forventede, at en sådan præsentation af sig selv helt sikkert ville være nødvendig på et passende tidspunkt. Det spørgsmål, som deres Mesters tale om døden havde rejst i deres sind, ville nu, i det mindste midlertidigt, blive glemt. Sådan skulle tingene være. Jesus var en konge, og det var på tide, at folket fik det at vide og fik lejlighed til at hylde ham som sådan. Nu gav han dem denne lejlighed, og de var klar til at gribe den. Disciplene må have tænkt, at det messianske rige nu helt sikkert var nær!

Derefter gik Jesus til templet, helbredte de syge, han fandt der, og drev vekselernerne ud. Dette harmonerede godt med hans kongelige indtog i byen. Disciplenes humør steg endnu højere. De viste deres entusiasme ved at henlede Jesu opmærksomhed på de smukke sten, som templet var bygget af. De havde måske visioner om, at Israels nye hersker snart ville overtage det storslåede bygningsværk. Men deres entusiasme blev hurtigt dæmpet af Jesus, der bemærkede, at der ville komme en tid, hvor der ikke ville være en sten tilbage på den anden i det herlige tempel. Mattæus 24:2

Hvilket chok det må have været! Det fik dog åbenbart disciplene til at indse, at der stadig var meget, de skulle lære om deres Messias og planerne for det messianske rige, for senere finder vi dem sammen med Jesus på Olivenbjerget, hvor de spørger ham om

tidspunktet for og tegnene på hans genkomst og anden tilstedeværelse og oprettelsen af hans rige.

De havde ikke noget klart billede af, hvad deres spørgsmål egentlig indebar, men i det mindste havde de til en vis grad fornemmet ud fra Jesu bemærkninger, at riget ikke var så nær, som de havde antaget. De huskede måske nu andre ting, han tidligere havde sagt, såsom lignelsen om den adelige, der rejste til et fjernt land for at modtage et rige og derefter vendte tilbage. Under alle omstændigheder ønskede de at vide mere om det, de indså, at de vidste så lidt om.

Så sagde de til Jesus: "Sig os, hvornår skal disse ting ske? Og hvad skal være tegnet på din komme [græsk, "parousia" - "tilstedeværelse"] og på verdens ende [græsk, "aion" - "tidsalder"]? (Mattæus 24:3). Ud fra disse spørgsmål er det tydeligt, at disciplene i det mindste vagt fornemmede, at Jesus måske ville være adskilt fra dem i en periode og senere vende tilbage for at oprette sit rige.

Mesterens lange svar på deres spørgsmål er en vidunderlig profeti, ikke kun om tidens ende, men også om de generelle forhold gennem hele tiden, begyndende med det jødiske samfunds undergang. Men der er ingen grund til at antage, at det oplyste disciplene og forberedte dem på de begivenheder, der stod foran dem og deres Mester. Det var ikke, fordi de ikke ville vide det eller ikke forsøgte at lære det. Det var simpelthen et tilfælde af, at det naturlige menneske ikke er i stand til at forstå Guds Ånds ting. 1 Korinther 2:10-14

DEN ØVERSTE SAL

Disciplenes sind var nu meget uroligt. Da de samledes i det øvre rum, der på forhånd var blevet forberedt til deres brug i forbindelse med påsken, var det som om selve luften var gennemsyret af en fornemmelse af en forestående tragedie. Jesus lod det være kendt, at en af dem planlagde at forråde ham. Så kom der et bønfoldende, ynkeligt spørgsmål: " , er det mig?" (Mattæus 26:25). Mesterens ædle værdighed kommer til udtryk i denne sammenhæng. Han vidste selvfølgelig, at Judas var forræderen, men han skældte ikke ud på ham, men tiltale ham stadig som "ven" [græsk, "kammerat"]. Mattæus 26:50

Disciplene havde meget at lære om Mesterens sande ånd og syn på tingene. Deres synspunkt var helt menneskeligt og i høj grad præget af egeninteresse. De glædede sig over at tænke på den herlighed, der ville blive deres, når de var forbundet med Jesus i hans rige. De tænkte på dette i det øverste rum og skændtes med hinanden om, hvem der ville blive den største. Dette gav Jesus endnu en mulighed for at vise sin ydmyghed og sin store passion for at tjene. Han vaskede deres fødder og forklarede, at den, der ville være den største blandt dem, skulle være alles tjener.

Så var der det mærkelige spørgsmål om besiddelse af sværd. Jesus ville vide, hvor mange hans disciple havde. Da han fik at vide, at der var to sværd i selskabet, forklarede Jesus, at det var tilstrækkeligt. (Lukas 22:38) Måske var dette spørgsmål ikke så mærkeligt for Jesu disciple på det tidspunkt, som det måske er for os i dag. Vi har lært at tænke på ham

som fredens fyrste og en pacifist. Og det var han også, for det viste sig senere, at han ikke ville tillade, at disse sværd blev brugt til at forsvare ham.

Hvorfor spurgte han så sine disciple om, hvorvidt de havde sværd? Vi ved nu, at han planlagde at demonstrere sin ikke-modstand mod arrestationen. Peter havde et af de to sværd og forsøgte senere at bruge det til at forhindre sin mesters arrestation. Dette gav Jesus en vidunderlig mulighed for at bevise, at han frivilligt overgav sig til at blive korsfæstet. Ikke alene det, men ved at helbrede øret på ypperstepræstens tjener, som Peter havde skåret af ved uklogt brug af sit sværd, viste Jesus, at han ikke ønskede, at nogen skulle lide på hans vegne, selvom han selv var ved at lide og dø for hele menneskeheden.

BRØDET OG KOPPEN

Jesus og hans disciple var i det øverste rum for at spise påskemåltidet på den fjortende dag i Israels første måned, Nisan. Det var en årlig mindededag for den begivenhedsrige nat i Egypten, da blodet fra det første påskelam blev sprængt på dørkarme og dørstolper, og da israelitterne spiste påskelammet i sikkerhed, mens Egyptens førstefødte døde. 2. Mosebog 12:1-14

Gud ønskede, at hans folk skulle huske den store befrielse, der skete i forbindelse med den første påske, så han befalede israelitterne at mindes den hvert år. Men endnu vigtigere end dens objektive lære for Israel var, at påskelammet pegede frem mod det langt vigtigere offer, som var "Guds Lam", der skulle

tage verdens synd bort (Johannes 1:29). Jesus var dette Lam, og sammen med sine disciple mindedes han for sidste gang ofringen af det typiske påskelam, som han selv skulle blive virkeligheden af.

Det var ved afslutningen af denne påskefest, at Jesus indstiftede en ny ceremoni for sine tilhængere. Han forklarede, at brødet repræsenterede hans brudte legeme, og at vinen symboliserede hans udgydte blod. Derefter bad han sine disciple om at tage del i dem med den forklaring, at hvis de fortsatte med at gøre det, ville de vise hans død. (1 Korinther 11:23-26). Det var en enkel ceremoni, som Mesteren således indstiftede - blot at drikke af bægeret og bryde og spise det usyrede brød sammen. Det var ikke ment som en fortsættelse af påskemåltidet i en ny form, men som et minde om ofringen af det virkelige påskelam, nemlig Jesus, verdens frelser.

Det er tvivlsomt, om disciplene på det tidspunkt forstod meget af det, Jesus sagde til dem om brødet og bægeret. De indså ikke dengang, at det var nødvendigt, at Jesus døde, for at de kunne få liv og nyde privilegiet at regere sammen med ham. De forstod ikke, at hans rige langt fra ville kunne give de velsignelser, som Gud havde lovet, medmindre man fandt en måde at ophæve dødsdommen, som sendte hele menneskeheden i graven.

De var endnu mere uvidende om, at hvis de skulle leve og regere med Kristus, ville det være nødvendigt for dem at lide og dø med ham. Brødet og vinen repræsenterede imidlertid et yderligere privilegium for alle Kristi sande tilhængere. Vi modtager livets velsignelser, som hans brudte legeme og udgydte

blod giver os, og vi har også det privilegium at følge i hans fodspor af offer og tjeneste. Hvilken velsignet nadver eller fællesskab er vores. 1 Korinther 10:16,17

DE SANG EN SALME OG GIK UD

Beretningen viser, at efter at Jesus havde indstiftet mindesmærket for sin død, forlod de straks det øverste rum og begav sig til Getsemane. Mesterens hjerte var for fuldt, og disciplene var for trætte til at blive og diskutere videre. Der var en del samtale, mens de langsomt gik ud af byen til haven. Det var da, at Peter bekræftede sin vilje til at dø for sin Mester og sagde, at han ville gøre dette, selvom alle andre skulle svigte ham. Og Peter mente dette med hele sit hjerte, som han senere i sit liv viste.

Da de kom ind i Getsemane Have, opfordrede Jesus Peter, Jakob og Johannes til at komme med ham og våge sammen med ham. Han troede, at de måske ville være villige til at bede sammen med ham, men det kunne de ikke. Han gik længere væk for at bede. "Hvis det er muligt, lad denne kalk gå mig forbi," var hans bøn til Faderen, "dog ikke som jeg vil, men som du vil." (Mattæus 26:39). Vi skal ikke tro, at Jesus selv et øjeblik havde lyst til at bryde sin offerpagt. Han vidste, at det var Faderens vilje, at han skulle dø, og han var fast besluttet på at udføre denne vilje.

Måske var Mesteren først nu fuldt ud klar over, at hans død skulle finde sted på en så skændig måde, at han skulle anklages for blasfemi og forræderi. For en, der ikke havde gjort andet end godt, som havde æret sin himmelske Fader i alle sine tanker, ord og handlinger, var dette hjerteskrærende anklager. Han

var glad for at dø som verdens Frelser, men var det Faderens vilje, at han også skulle lide på disse andre måder? Det var det, og da Jesus var sikker på det, var han rolig og tilfreds.

Vi får at vide, at Jesus var bekymret og blev hørt for sin hengivenhed (Hebræerne 5:7). Vi skal ikke tro, at han frygtede at dø. Men det skal huskes ( ), at Mesteren havde sat sin eksistens på spil, da han indgik offerpagten med sin Fader (Salme 50:5). Hvis han ikke havde været trofast, ville der ikke være nogen opstandelse for ham. Det var derfor den evige død, der bekymrede ham, og det var uden tvivl på grund af dette, at han blev trøstet og forsikret om, at hans Fader stadig var "velbehagelig" med ham (Mattæus 3:17; Johannes 12:27,32). Velsignet med denne forsikring fandt Jesus sig derefter i al den vanære og skam, der så ufortjent blev påført ham.

Hvad menneskelig hjælp angik, havde Mesteren kun lidt at gøre med i de sidste timer af sit jordiske liv. Det var ikke fordi hans disciple var ufølsomme. Peter, Jakob og Johannes syntes at være ham nærmest, og Peter beviste bestemt sin vilje til at hjælpe. Men disse naturligt sindede mænd var fuldstændig ude af stand til at forstå den prøvelse, deres Mester gennemgik. Men hvor den menneskelige arm svigtede, støttede og trøstede den himmelske Fader. Jesus var så overbevist om, at hans Fader altid var nær og rede til at hjælpe, at han sagde til Peter, at hvis han ønskede det, kunne han bede ham om beskyttelse af tolv legioner af engle, og at hans bøn ville blive opfyldt. Mattæus 26:53

GUDES SØN

Da Jesus og disciplene forlod Getsemane, mødte de pøbelen, der var kommet ud af byen for at arrestere ham, som var bestemt til at blive konge over alle konger. Mesteren overgav sig frivilligt og fortalte pøbelenes ledere, at han var den, de søgte. Der var Judas' forræderiske kys, Peters modige, men ukloge forsøg på at redde sin Mester fra hans fjender, og så blev han hastet til domstolshallen for at blive afhørt af ypperstepræsten.

Ypperstepræsten Kajafas spurgte Jesus: "Er du Kristus, den Velsignedes Søn?" (Mattæus 26:57,63; Markus 14:61). Jesus svarede: "Du har selv sagt det," vel vidende at dette svar i ypperstepræstens øjne ville gøre ham strafbar med døden (Mattæus 26:64). Lige fra begyndelsen af sin tjeneste blev Mesteren udfordret på spørgsmålet om, hvorvidt han var Guds Søn. Satan sagde til ham: "Hvis du er Guds Søn, så kast dig ned" fra templets tag. (Mattæus 4:5,6). Jesus vidste, at han var Guds søn. For ham var der ingen tvivl, der kunne fjernes ved en så spektakulær demonstration, som Satan foreslog. Da han blev døbt, fik han bekræftet sit sønneskab, da Guds stemme lød: "Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har fundet velbehag." Mattæus 3:17

Flere måneder før ypperstepræsten igen rejste dette spørgsmål på den begivenhedsrige sidste aften af Mesterens jordiske tjeneste, havde han modtaget en lignende forsikring om sit sønneskab. Det var på Forvandlingsbjerget, da de hjertevarmende ord igen lød: "Dette er min elskede Søn, i hvem jeg har fundet velbehag; lyt til ham." (Mattæus 17:5). Den

himmelske Fader har vidunderlige måder at forberede sit folk på prøvelser, og hvilken styrke må denne nye forsikring ikke have givet Jesus, da han senere stod foran den jaloux og fordomsfulde ypperstepræst, der spurgte, om han var Guds Søn. I Jesu sind var der ingen tvivl om hans sønneskab, og da han vidste, hvad resultatet ville blive, bekræftede han sandheden. Det er ikke let at stå fast på sandheden, når det betyder døden at gøre det, men Jesus gjorde det, og dermed efterlod han os et eksempel på, at vi skal følge i hans fodspor.

JESUS, KONGEN

Til sidst blev Mesteren ført for Pilatus. Som repræsentant for Kejser var Pilatus ikke interesseret i de religiøse anklager, som jøderne havde rejst mod Jesus. Det vidste de udmærket godt, så de anklagede ham for, at Mesteren hævdede at være konge. Hvis det var sandt, ville det for Pilatus betyde, at Jesus var en potentiel rival til Kejser, og af den grund måtte han dømmes til døden.

Religiøse fordomme blinder mennesker for sandheden og forhindrer dem i at vurdere andres dyder og synder korrekt. Pilatus havde ingen religiøse fordomme mod Mesteren; derfor opdagede han efter en undersøgelse, at anklagerne mod ham ikke havde noget grundlag i virkeligheden. Som han så på sagen, var det, selv om Jesus hævdede at være konge, blot et religiøst begreb, som ikke i nogen reel forstand gjorde ham til en udfordrer til den romerske trone. Pilatus ønskede derfor at frigive Mesteren, men den vrede, fordommeblinde pøbel tillod ham ikke at gøre det.

Jesus havde erkendt over for Pilatus, at jøderne havde ret i at sige, at han var en konge. "Til dette formål er jeg født, og til dette formål er jeg kommet til verden," var hans svar til Roms repræsentant, da spørgsmålet blev stillet til ham. (Johannes 18:37). Og sikken en konge! Han havde haft tre et halvt år til at hverve dem, der måtte være villige til at kæmpe hans kampe for ham, men han havde ikke gjort noget for at oprette en hær. Jesus havde endog forhindret sin trofaste tjener, Peter, i at bruge et sværd til sit forsvar. I stedet døde denne kongernes konge frivilligt for sine fremtidige undersåtter. Ikke underligt, at en sådan død skulle mindes! De kronede denne kærlighedens konge med tornekrone. De spyttede på ham og hånet ham. De fik ham til at bære sit eget kors, og til sidst naglede de ham fast på det for at dø. Over hans hoved satte de på Pilatus' e foranledning en indskrift: "Dette er jødernes konge." (Lukas 23:38). Pilatus ønskede, at verden skulle vide, at denne fremragende mand døde, fordi jøderne hadede ham og havde afvist ham som deres konge. Men set fra Jesu synspunkt døde han som verdens frelser. For ham var de omstændigheder, der førte til hans død, ubetydelige.

Mens han hang på korset, råbte de, der stod i nærheden: "Hvis du er Guds Søn, så kom ned fra korset." (Mattæus 27:40). Her var den samme udfordring, som Satan havde kastet mod Mesteren mere end tre år tidligere. Han havde dengang nægtet at gøre noget for at bevise for andre, at han virkelig var Guds Søn, og han gav heller ikke efter for fristelsen til at gøre det nu, mens han hang på korset.

Der var ikke mere grund til at gøre dette, end der var til at lade Peter bruge sværdet til at forsvare ham.

Ypperstepræsterne og de skriftkloge sagde spottende til hinanden: "Han frelste andre, men sig selv kan han ikke frelse." (Mattæus 27:41,42). Åh, hvor lidt var de klar over, at ved at nægte at frelse sig selv gav Mesteren dem og alle jordens slægter frelse! Dette er den store lektie, som alle, der opnår evigt liv, må lære. Derfor ønsker Jesus, at vi skal mindes hans død. Det er vigtigt for os at blive mindet om kilden til vores frelse, så vi kan forblive ydmyge over for Gud og indse det fulde omfang af vores behov – det behov, der bliver opfyldt gennem hans død.

For at Jesus fuldt ud kunne indtage syndernes plads, var det nødvendigt, at den himmelske Fader for et øjeblik trak sin nåde tilbage fra ham. Det var da, at Mesteren råbte: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" (Markus 15:34). Men da han endelig døde, var det med fuld tillid: "I dine hænder overgiver jeg min ånd," var hans sidste ord, og hans jordiske tjeneste var afsluttet – fuldendt triumferende i døden. (Lukas 23:46). Som Mesterens disciple og som medlemmer af Kristi legeme er det vores privilegium også at ofre os. (Romerne 12:1). Og når vi mindes hans død, bekræfter vi også vores beslutsomhed om trofast at følge i hans fodspor.

Mange, herunder bekenkende kristne, er ikke klar over, at Kristi lidelse fortsætter i de daglige ofre, som hans tilhængere bringer, da de er "plantet sammen i lighed med hans død" (Romerne 6:5). Men sådan har Guds plan fungeret i evangelietiden.

Hvert år, på datoen for mindehøjtideligheden for vores Herres død, efter solnedgang, vil mange af Herrens folk over hele verden mødes i deres respektive lokaliteter og på ny mindes Guds kærligheds vidunderlige gave, nemlig Jesus, "e Lam, slagtet fra verdens grundlæggelse". (Åbenbaringen 13:8). Samtidig vil de på ny vie deres liv til at følge mere trofast i Forløserens fodspor og glæde sig over privilegiet at ofre og tjene, for at de kan leve og regere med ham. Romerne 6:5,8; 8:17

DERES OG VORES BEFRIELSE

Der var ingen radio- eller tv-netværk til at sende nyheden, og ingen aviser eller elektroniske medier til at bringe overskrifter om den tragiske begivenhed, der fandt sted den aften den fjortende dag i Nisan mere end halvandet årtusinde før Kristi første komme – den nat i Egypten, hvor den førstefødte i hver egyptisk familie døde. Det er heller ikke sandsynligt, at udbredelsen af sådanne nyheder ville have haft nogen værdi, for hver familie i landet var så optaget af sin egen sorg, at det er tvivlsomt, om man ville have taget meget hensyn til andres situation. Dødsenglen gjorde ikke forskel på personer, for både Faraos førstefødte og den ydmygeste egypter i landet blev ramt den nat for så mange århundreder siden.

Det er en gammel historie, men dens betydning for Guds folk bliver mere og mere afgørende for hvert år, der går. Det er ikke så meget det faktum, at de førstefødte i Egypten døde, der bekymrer os, men at de førstefødte i Israel blev reddet fra den ødelæggende hånd, der gik gennem landet den skæbnesvangre nat. For dem var det en nat med

befrielse – befrielsen af de førstefødte fra døden og befrielsen af hele Israel fra egyptisk trældom den næste dag.

Og således er det, at på den fjortende dag i Nisan, som det har været gjort hvert år siden da, mindes Herrens folk over hele jorden på en helt særlig måde deres håb om befrielse som den antitipiske "førstefødtes kirke" og glæder sig over deres udsigt til befrielsen af menneskeheden fra slaveri under synd og død, der begynder om morgenen på den herlige nye kongedagsdag. Hebræerne 12:23

PÅSKELAMMET

Dette er den tankegang, der hjælper med at understrege betydningen af Herrens mindemåltid for dem, der glæder sig over den nuværende sandhed. Vi husker alle den spændende historie om, hvordan Israels førstefødte blev frelst den oprindelige påskemat. Det var fordi de havde adlydt Guds instrukser, som var givet dem gennem Moses - instrukser, der krævede, at påskelammets blod blev udgydt. Hver hebraisk familie måtte vise sin tro på det blods frelsende kraft ved at smøre det på dørstolperne og overliggerne i deres huse. Enhver familie, der undlod at gøre dette, led sammen med egypterne.

Vi ved selvfølgelig nu, at der ikke var nogen iboende frelsende kraft i blodet fra det typiske påskelam, men at Herren blot gav et eksempel på den vidunderlige frelse gennem sin elskede Søns gave. Med denne tanke i baghovedet er Johannes Døberens ord om Jesus så rørende: "Se, Guds Lam, som tager verdens

synd bort." (Johannes 1:29). Dødens brod begyndte at plage menneskeheden i Edens have, og den eneste måde, denne plage kunne fjernes på, var gennem udgydelsen af blod – ikke blodet fra et lam, heller ikke fra tyre og geder, men det dyrebare blod fra Jesus, den, der blev den perfekte erstatning for fader Adams fortabte liv. Hebræerne 9:11,12

VORES HERRES MINDE

I mere end tre år efter at Johannes havde identificeret ham som "Guds Lam", havde Jesus arbejdet og tjent, mens han gav sit liv for folket. Og nu var tiden kommet, hvor hans offer skulle fuldbyrdes, hvor han skulle slås ihjel som det sande påskelam, et offer, der var nødvendigt for at bringe frelse til både kirken og verden. Derfor arrangerede han et møde med sine disciple i en "øvre sal", hvor han for sidste gang skulle deltage i den årlige påskefest ( ), der mindede om omstændighederne den oprindelige påskemat i Egypten. Mattæus 26:17-20

Da han var færdig med dette, tog Jesus noget brød og vin og indstiftede en ny forordning – en af kun to, der pålægges hans tilhængere, den anden er vanddåben, men begge er blot symboler. Han gav brødet til sine disciple og opfordrede dem til at spise af det, idet han forklarede, at det repræsenterede hans legeme. Ligeledes forklarede han, at bægeret repræsenterede hans blod, og at hans blod skulle udgydes for dem. Mattæus 26:26-28

Dette var ikke ment som en ny form for påsken. For Jesus og hans tilhængere ophørte den årlige påskehøjtid den aften. Den var blot et symbol eller en

skygge, der pegede på Jesus og hans blods udgydelse, og nu, hvor han var kommet og skulle dræbes for verdens synder, var der ingen grund til at fortsætte påskehøjtiden. Det, Jesus pålagde sine disciple, var ment som en mindesmærke for hans død og med det formål at holde fast i, hvad det betød for hans tilhængere, og den andel, de skulle have med ham som den "førstefødtes kirke".

Når vi tænker på Jesu udgydte blod og hans brudte legeme, som repræsenteres af "brødet" og "bægeret", hjælper det os til at indse den velsignede kendsgerning, at han gav sit liv for os – at han udgød sin sjæl til døden. Hvor taknemmelige bør vi ikke være for dette! En tanke, vi bør stræbe efter at have i tankerne ved den årlige mindesfest og altid, er taknemmelighed – taknemmelighed for Guds kærlighed, der gav sin Søn til at dø for os, og taknemmelighed for Jesu trofasthed, der gav sit liv som vores Forløser.

Den eneste måde at vise vores taknemmelighed for en gave på er at tage imod den og bruge den, og det bør vi gøre med Guds gave. Vi bør acceptere Jesus og bruge fortjenesten af hans ofrede liv som tiltænkt i den guddommelige plan. Den fulde accept af Jesus, som repræsenteret i deltagelsen i mindesmærkets symboler, indebærer en fuldstændig overgivelse af vores vilje til at gøre hans vilje, accepten af ham som vores hoved. Så lærer vi, at hans vilje for os er, at vi giver vores liv i offer, som han gjorde.

KOMMUNION

I overensstemmelse med denne tanke forklarer apostlen Paulus, at vores deltagelse i brødet og bægeret repræsenterer et fælles fællesskab og deltagelse, en nadver, i Kristi offergerning. Det er en tankevækkende tanke, men en tanke, der bør inspirere os til stor flid i at tjene Herren, for det er på dette grundlag, at vi vil få det privilegium at leve og regere med ham. Romerne 8:17,18

Når vi deltager i mindesmærkets symboler i år, lad os så holde disse tanker i mente. Lad os tænke på den store befrielse, det repræsenterer for os og for menneskeheden, som forvarslet af Israels oplevelse i Egypten. Lad os glæde os over den beskyttelse, blodet giver os som medlemmer af den førstefødte klasse, og over den andel, vi vil have med Jesus i at befri hele menneskeheden fra synd og død på den store dag, der følger efter påskenen - evangelietiden. Hvilket velsignet udsyn!

Når vi tænker på de lidelser, Jesus gennemgik for at købe denne befrielse – den store modsætning af syndere, der blev hældt over ham, hån, piskning, korsets grusomhed – må vores hjerter reagere med en mere beslutsom vilje til at være trofaste mod ham, uanset hvad det måtte koste. Det er nødvendigt at sætte vores ansigter, som Skriften siger, "som en sten" for at følge i hans fodspor af offer og lidelse, selv til døden, vel vidende at Herren vil hjælpe os i alle vores nød. Esajas 50:7

Vi bør alle leve hver dag, som om det var den sidste. Hvis vi gør det, vil vi som Guds hellige bestræbe os

på at opfylde vores løfter fra dedikationen, ofre det e
kød og dets interesser og rette vores kærlighed mod
det, der er ovenfor.

Må mindemåltidet hvert år finde os tættere på Herren
end nogensinde før og mere taknemmelige for alt,
hvad hans blod betyder for os og endnu vil betyde for
hele menneskeheden.